

РЕШЕНИЕ

№ 36924

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6156** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. И./ Н. И., [дата на раждане] в Каятепе, Република Турция, гражданин на Република Турция, против отказ за издаване на виза С, издаден на 22.05.2025 по заявление № 25012795V, постановен от А. З., консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

В жалбата са изложени доводи, че постановеният отказ е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон, при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с целта на закона. Конкретно са изложени съображения, че в него липсват фактически и правни основания, на база на които същият е постановен, липсва ясна изразена воля на органа относно правното основание, както и фактическите данни, въз основа на които е направен извод за това, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставената информация не е надеждна и има основателно съмнение за намерения за напускане на територията на държавите членки преди изтичане на визата. Моли съда да отмени постановения на 22.05.2025 г. отказ на виза. Претендира присъждане сторените по делото разноски.

Ответникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, представя административната преписка. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорвания отказ и моли обжалването да бъде отхвърлено. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Х. И./ Н. И., [дата на раждане] в Каятепе, Република Турция, гражданин на Република Турция, е подал заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, като за основание е посочил: бизнес , а в графа 24 – допълнителна информация за престоя е посочено „3 месеца“. Канецно лице е „ЛУКСЪРИ ЛИВИНГ“ЕООД – [населено място], от което се поемат и разходите за пътуване и издръжка.

Към заявлението са приложени: декларация за осъществяването на краткосрочна заетост без разрешение за работа чрез регистрация на командировани или изпратени по чл. 9, ал.3 и 4 ЗТМТМ от работодателя „ЛУКСЪРИ ЛИВИНГ“ЕООД; нотариално заверена декларация от дружеството, че ще осигурява подслон и издръжка на шест турски граждани, сред които и апликантът; договор за строителство и монтаж в чужбина от 06.03.2025г., сключен между „ЛУКСЪРИ ЛИВИНГ“ЕООД – [населено място], като възложител, и „К. Я. И. С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.“, Турция, като изпълнител, с предмет извършване на строително-монтажни работи за строителство на обект: „затворен жилищен комплекс с две многофамилни жилищни сгради стрихода – „А“, „Б“ и „В“ в [населено място] с приложенията към него, сред които и списък с квалифицирани специалисти от чужбина; копие на паспорта на жалбоподателя; здравна застраховка.

На 22.05.2025г. от ответника е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза, обективиран в Приложение VI - Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, образец към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Подаденото заявление за виза също е стандартен формуляр, представляващ Приложение I към същия образец - хармонизиран образец на заявление за издаване на Ш. виза.

Видно от формуляра за отказ процесната виза - тип "С", по смисъла на чл.9а, ал.1, т.3 ЗЧРБ, е отказана на основанията по т.2, т.10 и т.13 от формуляра по образец (Приложение VI към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността), със следното съдържание: 2. целта и условията на планирания престой не са обосновани; 10. предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна; и 13. има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Като фактически основания за отказа в „допълнителни забележки“ е посочено, че: “не доказва по убедителен начин цел и условия на престоя. Направените изявления и намерения за пътуване, както и цялостният анализ на документите и фактите не доказват по категоричен начин, че ще бъдат спазени условията на заявеното пребиваване, назначен е на 03.05.2025 г., а разрешението на АЗ е от 25.04.2025. Работодателят не е вписан в извлечението за социални осигуровки.”

По делото са приети като писмени доказателства представените с административната преписка копия на заповеди за компетентност на издателя на отказа, както следва: заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи (л.28), с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят длъжностни лица, които да съставят и връчват Приложение VI към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността; заповед № 6 от 13.02.2025г. (л.29) на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която А. З. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец – отказ за

издаване, анулиране или отмяна на виза.

От ответника е представена разпечатка от Визовата информационна система (ВИС), в която е отразено, че настоящата професия на апликанта е „работник“, а целта на пътуването е „служебно“. Посочено е, че има разрешена виза С – двукратна – 3 месеца за престой от 90 дни и валидна от 22.05.2025г. с териториална валидност Schengen states.

Дирекция „Миграция“ и ДАНС не са участвали в процедурата по съгласуване на заявлението за виза, което се установява от изричното изявление на представителя на ответника в проведеното открито съдебно заседание и изпратено писмо рег. № 534600-61437 от 08.07.2025г. от дирекция „Миграция“-МВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В случая отказът е по искане за издаване на виза вид „С“ - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, в съответствие с чл.34, т. 1 и 2 от Визовия кодекс и чл. 9г, ал.1 от ЗЧРБ, са оправомощени консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със заповед № 6 от 13.02.2025 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, А. 3. е определен Завеждащ консулска служба (ЗКС) и му е възложено да издава формуляри по образец по чл. 34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и визовия режим (НРУИВОВР), която разпоредба в актуалната си редакция към датата на издаване на процесния отказ, препраща към основанията, посочени в чл.32, т.1 от Визовия кодекс и изисква съставянето на формуляр за отказа в два екземпляра, съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс. Предвид издаването на оспорения отказ от А. 3. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден в предвидения стандартен формуляр – Приложение VI към чл. 32, ал. 2 от Визовия кодекс (във връзка с чл. 34, ал. 1 от НРУИВОВР). Формулярът съдържа в 17 точки основанията за отказ по чл.32 от Визовия кодекс, като в случая са отбелязани тези по т.2, т. 10 и т. 13 - целта и условията на планирания престой не са обосновани; предоставената информация

относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна и че са налице основателни съмнения за напускането на територията на държавите членки преди изтичането на визата. Посочените точки отговарят на визирания чл. 32, озаглавен "Отказ за издаване на виза", конкретно първият параграф - "1. Без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва: а) ако кандидатът: (...) ii) не обоснове целта и условията на планирания престой; (...) или по буква б) "ако са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, представени от кандидата, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението му да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, за която кандидатства".

На следващо място, съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Изискванията за това са посочени в чл.14, ал.5 ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът:

1. притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини;

2. е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл. 21, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс).

В оспорения акт липсва посочени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Процесният акт си служи с оценъчни категории, които са неконкретизирани, поради което не могат и да бъдат проверени констатациите, че не доказва по убедителен начин цел и условия на престоя. Направените изявления и намерения за пътуване, както и цялостният анализ на документите и фактите не доказват по категоричен начин, че ще бъдат спазени условията на заявеното пребиваване. Не е ясно и как този факт следва от това, че турският гражданин е назначен на 03.05.2025 г., а разрешението на АЗ е от 25.04.2025г., още повече, че от доказателствата по делото се установява, че се касае за командирован служител на турско дружество, за който не се изисква разрешение от Агенцията по заетостта, а регистрация. Жалбоподателят фигурира в списъка с квалифицирани специалисти, приложен към договора за строителство и монтаж от 06.03.2025г., а фактът, че е назначен на 03.05.2025г. не се подкрепя от

събраните доказателства. В случая липсва каквото и да е обсъждане на събраните данни след проведена проверка по заявените от апликанта обстоятелства, относно тяхната достоверност. Не са обсъдени и писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза.

Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, които апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Република България е работа на конкретен обект. Установено е, че ДАНС и дирекция "Миграция" не са издавали становище в процедурата по заявлението за виза на жалбоподателя, следователно изводите на консулското длъжностно лице не се основават на такова становище. От събраните доказателства се установява също, че посоченото в обжалвания отказ и отказът сам по себе си противоречи на представената от ответника по делото разпечатка от Визовата информационна система, в която е отбелязано, че по заявлението на турския гражданин има разрешена виза С – двукратна – 3 месеца за престой от 90 дни и валидна от 22.05.2025г. с териториална валидност Schengen states. Посоченото противоречие е съществено.

При така събраните доказателства следва да се обърне внимание, че съставянето на отказа на бланка – формуляр по образец не е основание за нарушение на формата на акта, още повече, че самата бланка предоставя възможност за излагане на „Допълнителни забележки“, в които в случая са повторени основанията по точките от формуляра. Остава неизяснено защо и кои точно цели и условия на престоя не са обосновани, коя от представената информация не е надеждна и защо счита, че чужденецът има намерение да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Предвид изложеното, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по - горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна (т. 10) и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите - членки преди изтичането на визата (т. 13). Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Така също противоречието с отразеното във ВИС, че на същата дата, на която е постановен отказът е издадена исканата виза не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Горното води до извод, че процесният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Водим от горното, актът следва да бъде отменен на основание чл. 172, ал. 2 АПК и преписката да се върне на административния орган съгласно чл. 173, ал. 2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение. Административният орган следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването и да отстрани противоречието констатирано с отразеното във ВИС, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 143, ал. 1 АПК на

жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноси в общ размер на 1010 лв., от които държавна такса в размер на 10 лв. и 1000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото то е в минимален размер, съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 65 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. И./ Н. I., [дата на раждане] в Каятепе, Република Турция, гражданин на Република Турция, отказ за издаване на виза С, издаден на 22.05.2025 по заявление № 25012795V, постановен от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

ВРЪЩА преписката на консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Х. И./ Н. I., [дата на раждане] в Каятепе, Република Турция, гражданин на Република Турция, разноси по делото в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: